

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: C. B.
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR - odbor azylové a migrační politiky Praha,
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 13.4.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2023 č.j. MV-191435-15/OAM-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2023 č.j. MV-191435-15/OAM-2021 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 12.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6.353,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do 1 měsíce od úrávní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka č. j. CPR-22958-67/ČJ-2021-931200-SV ze dne 13.12.2022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný i správní orgán I. stupně opakovaně paušalizují jeho situaci jakožto typický případ cizince pohrdajícího právními předpisy České republiky a zneužívajícího možnost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jakkoli žalobce nezpochybňuje, že k takovému vstupu na území došlo, žalovaný toto tvrzení opakovaně uvádí bez doplnění kontextu a okolností, které žalobce k této cestě do České republiky přiměly. Žalobce tvrdil, že byl politicky aktivní osobou a v zemi původu se angažoval při straně HDP. Kvůli svému veřejnému angažmá byl také v zemi původu pronásledován, v důsledku čehož utrpěl vážný úraz nohou a zad po incidentu s bezpečnostními složkami tureckého státu, kdy byl příslušníky bezpečnostních složek shozen ze srázu. Po náročné léčbě se pak žalobce doslechl, že je na něho v zemi původu vydán zatykač a hrozí mu opětovné zadržení. Za těchto okolností se pokusil o nelegální přechod hranice do Evropské unie. Žalovaný se pouze odvolává na jakousi abstraktní a blíže nespecifikovanou hrozbu ze strany podobně jednajících cizinců, přičemž uvádí, že jím zvolený postup je nutný pro ochranu veřejného pořádku. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž téměř nezabývá doloženým dopisem od bratra žalobce, ačkoli tento dopis mu byl žalobcem během řízení řádně doložen.
3. Žalobce připomněl, že rozhodnutí v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, i kdyby bylo kladné a ve prospěch žalobce, zánik platnosti správního vyhoštění automaticky neznamená. Žalobci totiž nemusí být udělena přímo mezinárodní ochrana (tzv. „azyl“), nýbrž mu může být přiznána „pouze“ doplňková ochrana dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), pak by správní vyhoštění bylo nadále platné, a to po dobu nejméně následujících 2 let (viz ust. § 120a odst. 8 zákona o pobytu cizinců). Doba zákazu vstupu na území v délce 2 let je v napadeném rozhodnutí podle žalobce zdůvodněna velmi povrchně, a to právě způsobem, jakým žalobce na území České republiky přicestoval. Žalovaný argumentuje převážně nelegálním vstupem a pobytem.
4. Žalobce namítá porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle uvedených ustanovení má každý člověk bez ohledu na svůj původ či státní příslušnost právo na ochranu před mučením, podrobováním nelidskému zacházení a rovněž na ochranu před zásahem do práva na svobodu a osobní bezpečnost. Žalovaný odbyl námitky žalobce, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, pouhým odkázáním na řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Velmi povrchně je podle žalobce zhodnoceno i to, že tento nelegální pobyt trval pouze 1 den.
5. Doba zákazu vstupu na území v délce 2 let je v napadeném rozhodnutí podle žalobce zdůvodněna velmi povrchně, a to právě způsobem, jakým žalobce na území České republiky přicestoval. Žalovaný argumentuje převážně nelegálním vstupem a pobytem. Žalobce má na území České republiky partnerku, která je českou státní občankou. Žalobce se s partnerkou seznámil nedlouho po svém příjezdu na území České republiky. Založili společnou domácnost. Tato skutečnost byla v řízení prokázána, a to provedením pobytové kontroly a rovněž skrze výslechy žalobce a jeho partnerky. Žalobce si je vědom skutečnosti, že dle ust. § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se pro účely hlavy X. tohoto zákona nepovažuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Česká republika musí i tak dbát na znění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES. Dle čl. 3 odst. 2 této směrnice platí, že členské státy (tedy i Česká republika) mají v rámci svých možností usnadňovat pobyt cizincům, kteří sice nepředstavují rodinného příslušníka dle čl. 2 směrnice, ale kteří vykazují určité charakteristiky, např. partner občana Evropské unie. Zákaz pobytu na celé 2 roky se jeví jako excesivní. Žalobce navíc poukazuje na skutečnost, že tento zásah do jeho života je odůvodněn, že jeho partnerský vztah trvá pouhých 7 měsíců, ale partneři se scházejí již od podzimu 2021, tedy více než jeden a půl roku.

6. Žalovaný podle žalobce pouze shrnul obsah výsledků. Oba partneři se podle žalobce při souvisejících výsleších na naprosté většině skutečností shodli, případně se jednalo o nepatrné odchylky. Žalobce by považoval za adekvátní, aby se k provedeným výsledkům blíže vyjádřil i správní orgán I. stupně. Je nepochybné, že přerušení partnerského života může výrazným způsobem narušit soukromý a rodinný život žalobce.
7. Žalovaný se podle žalobce nevyjádřil k doloženým fotografiím ze svatebního obřadu ze dne 14. 3. 2023. Obřad proběhl bez vzniku manželského svazku z toho důvodu, že Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje odmítlo vystavit žalobci potvrzení o oprávněnosti pobytu dle ust. § 35 odst. 2 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách (dále jen „zákon o matrikách“). Žalobce přitom pobývá a v dané době rovněž pobýval na území České republiky v souladu se zákonem, jelikož má platné strpění dle zákona o azylu.
8. K tvrzení žalovaného, že žalobce rozvíjel svůj osobní život na území v nelegálním pobytu, žalobce uvádí, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu také nechtěl Českou republiku opustit, tudíž si zde hledal přátele a známé. Takto se pak setkal se svou současnou partnerkou. Žalobce považuje rovněž způsob setkání (přes internet) v dnešní době za běžný. Nesouhlasí tedy s tvrzením žalovaného, který způsob seznámení obou osob vrhá na jeho vztah stín pochybností, jelikož se jednalo o „záměrné“ seznámení pomocí prostředků komunikace na dálku. Žalobce je tedy přesvědčen, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění bylo do soukromého a rodinného života žalobce zasaženo zcela nepřiměřeným způsobem.
9. Žalobce spatřuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života zejména v rozdělení partnerů, přičemž tohoto rozdělení bude mít dlouhého trvání a je vůči žalobci nepřiměřeně tvrdé. Žalobce sice uznává, že uložená doba zákazu vstupu do Evropské unie v délce 2 let je ve spodní hranici sazby stanovené zákonem o pobytu cizinců, ale 2 roky jsou v životě dvou poměrně mladých lidí velmi dlouhá doba, ostatně se jedná téměř o jednu desetinu života partnerky žalobce.
10. K tvrzení žalovaného, že žalobce s ohledem na svůj nelegální pobyt žádných práv v dobré víře nenabyl, tato tedy ani nezasluhují žádné ochrany. Žalobce především zdůrazňuje, že přicestoval na území České republiky v dobré víře, že bude moci požádat o mezinárodní ochranu a tato mu bude coby cizinci, kterému v zemi původu hrozí pronásledování, udělena. Opakovaná tvrzení a závěry žalovaného, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo účelové, se pak žalobce značně dotýkají a dle žalobce nejsou nikterak podložené.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že individuální aspekty případu žalobce byly předmětem zkoumání v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není obdobou rozhodnutí o řízení ve věci mezinárodní ochrany a správnímu orgánu nemůže být vyčítáno, že toto rozhodnutí do detailu nesuploval. Paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany je zcela v souladu se zákonem. Zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy s cizincem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Veškeré námitky týkající se uloženého správního vyhoštění a možného budoucího výsledku řízení ve věci mezinárodní ochrany (v současné době podal žalobce kasační stížnost k NSS) jsou podle názoru správního orgánu neopodstatněné.

12. V replice žalobce dokládal oddací list osvědčující uzavření manželství mezi žalobcem a N. G., nar. X., občankou České republiky. Manželství bylo uzavřeno dne 2. 5. 2023 poté, co Ředitelství služby cizinecké policie vyrozuměním ze dne 18. 4. 2023 sdělilo žalobci, že správní orgán byl ve věci skutečně nečinný, přičemž nařídilo, aby bylo potvrzení o oprávněnosti pobytu žalobci vydáno. Kdyby nebylo nesprávného úředního postupu správního orgánu, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, byl by žalobce v době vydání rozhodnutí, tj. dne 30. 3. 2023, již manželem občanky České republiky. V souladu s ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce je tedy přesvědčen, že tyto okolnosti zakládají další podstatnou vadu řízení.
13. Žalobu soud shledal důvodnou.
14. Ve svém předchozím rozsudku zdejší soud konstatoval, že „skutečnost, zmíněná v replice, podle níž žalobce uzavřel sňatek, je tzv. novou skutečností, ke které došlo po vydání napadeného rozhodnutí. Soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, není proto možné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné z toho důvodu, že např. nedošlo k vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobce nebyl ke dni vydání rozhodnutí rodinným příslušníkem občanky České republiky.“
15. Avšak Nejvyšší správní soud k danému případu uvedl ve zrušujícím rozsudku čj. 6 Azs 208/2023 – 35 ze dne 26. června 2024 následující: „Pokud se jedná o námitku nezohlednění uzavření manželství stěžovatele s občankou České republiky a těhotenství manželky a očekávání narození dítěte, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že prolomení pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s., které váže rozhodování soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je namíste v těch případech, může-li mít nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem „přímo za následek dotčení nějakého základního práva, a to včetně práva na ochranu rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva). Tak tomu může být typicky ve věcech správního vyhoštění.“
16. Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku odkázal na svou předchozí judikaturu s tím, že podle ní soud je povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. s.ř.s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Takový postup však bude ve věcech správního vyhoštění možný pouze ve výjimečných případech, a sice tehdy, pokud stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou zohledněny a posouzeny v novém správním řízení (cizinec již nemá jiný prostředek ochrany proti zásahu do rodinného života).
17. Na základě těchto úvah uložil Nejvyšší správní soud krajskému soudu zabývat se otázkou, zda v daném případě nejsou dány důvody pro prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. V rámci nového přezkoumání daného případu ve směru naznačeném výše Nejvyšším správním soudem zdejší soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, neobstojí.
19. V daném případě je soud nucen přihlédnout k novým skutečnostem spočívajícím v uzavření manželství žalobce s občankou České republiky a v jejím těhotenství, neboť v případě realizace napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění by došlo k přímému zásahu do práva na žalobcův soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy, neboť by žalobci bezprostředně hrozilo nucené vycestování se zákazem vstupu na území členských států schengenského prostoru za situace, kdy může jít o nepřiměřený, a tedy protizákonný zásah do jeho rodinného života s těhotnou manželkou. Zároveň žalobci nezbývá již žádný jiný prostředek právní ochrany proti takovému nucenému opuštění republiky a tato jeho aktuální rodinná situace nemohla být bez jeho zavinění předmětem zkoumání správním orgánem, neboť nastala bez zavinění žalobce až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
20. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně zdejší soud zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.
21. O náhradě nákladů řízení o žalobě bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož na náhradu nákladů řízení má právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch, a proto mu byla přiznána náhrada za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby, účast na jednání), 3x režijní paušál po 300,- Kč a za 21% DPH.
22. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož na náhradu nákladů řízení má právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch, a proto mu byla přiznána náhrada za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč (podání kasační stížnosti), za 1 poloviční úkon po 1.550,- Kč (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti), 2x RP po 300,- Kč a za 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze kasační stížnost podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. (§ 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.)

Plzeň 2. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.